

PŘEDMLUVA K PAVOUČÍ PRINCEZNĚ

Přijel jsem do Paříže v roce 1953. Svět se rozpadal a De Gaulle se právě dostával k moci. Tristan Tzara, zakladatel dadaismu, umíral a pozoroval přitom lýtka dívek z terasy kavárny „Les Deux Magots“, Benjamin Péret organizoval podpůrné sbírky, aby mohl dál žít v chudobě, Aragon ze své pozice šéfredaktora komunistických novin chrlil zvrátky politické propagandy, tu a tam nacházeli mrtvolý posledních „existencialistů“ předávkovaných drogami, po ulicích čtvrti Saint-Germain-des-Prés vrávorál básník a alkoholik Jacques Prévert, Max Ernst pořádal výstavy pro šlechtice, kteří se nechali překřtít na „šviháky“, Marcel Camus se řítit v autě, aby se rozsekával o strom, Jean-Paul Sartre, neschopný spáchat sebevraždu, ztroskotával na sovětském komunismu, a proto se dral o Mao Ce-tungovo záchranné kolo, Salvador Dalí se prostituoval uprostřed orgií a svou duši prodával za dolar, René Magritte vinou své nemoci mohl už jen stěží malovat, Marcel Duchamp dával v ale umění, aby se mohl věnovat šachům, prostě, všechno zmíralo, jen ne André Breton. Ten byl i nadále sám sebou, hrdě surrealistickým věstcem a každý pátek držel schůze v kavárně „La Promenade de Venus“. Říkával: „Surrealismus mrtev není, to, co umírá, je sám svět kolem.“ A skutečně, jedinou věcí, která ve světě umění dosud stále neztrácela určitou dávku lidského tepla uprostřed tolika zmrazených nebožtíků, byl právě surrealismus.

Surrealismus je něčím více než jen uměním, je stavem ducha, je projevem nevědomí, je jazykem tisíciletí, je hlasem z propasti... Surrealismus zde bude i nadále, i když zmizí všechny knihy, i když nějaká bomba vymaže celou lidskou kulturu; jeden z našich potomků v době postatomového barbarství uchopí do ruky oharek a na stěnu jeskyně namaluje surrealistický výjev... (A. Breton)

Když jsem se v Mexiku seznámil s Leonorou Carringtonovou, které tehdy bylo 40, zatímco mně 28, vyvstala mi před očima, jako nějaký magický závoj, právě tato Bretonova slova. Leonora se mi jevila jako geniální, upřímná, poslední zástupkyně surrealismu.

V *Surrealistických efemeridách* Breton vydání její povídky *Oválná dáma* označil za jednu z nejdůležitějších událostí roku 1939, do slavné *Antologie černého humoru* vedle Kafky, Swifta, Sadea, Poea, Baudelaira, Rimbauda a Gida zařadil také Leonoriny texty, neváhal ji označit za poslední z moderních čarodějek a tvrdit, že je obdařena dvěma vlastnostmi, které mohou patřit pouze ženě: „osvíceným lucidním šílenstvím“ a „vznešenou silou samotářské tvorby“.

Poté co jsem se seznámil s Leonorou, pochopil jsem, že jsem našel svého Mistra ženského rodu, kterého jsem po léta hledal. Měl jsem to štěstí, že mne přijala do svého magického světa, a toto setkání popisují v knize *Mistr a čarodějky*. Každopádně, abych čtenáře neunavoval záplavou detailů, dvě věci jsem v té knize nezmínil. První: v roce 1957 jsem ve světové premiéře inscenoval její divadelní hru *Penelope*; a druhou: ve stejné době, v níž probíhala naše divadelní spolupráce (Leonora navrhla scénografii, masky i kostýmy), jsme se bavili tím, že jsme společně psali operetu pro dětské mutanty. Dodnes nevím, jakým zázrakem se mi tehdy podařilo ji přesvědčit, aby opustila svou „vznešenou silou samotářské tvorby“ a pracovala na textu společně se mnou. Mohu říci, že inscenace *Penelope* se vydařila. Leonora se nechala unést nadšením při výběru látek a barev a bez cizí pomoci se sama pustila do malování některých scénografických prvků a výroby masek. Ve chvílích odpočinku jsme, s úlevou od vši té intenzivní činnosti, sedávali na její drobné a extravagantní zahrádce a fabulovali naši operetu *O pavoučí princezně*. Stále jsme o něčem diskutovali, smáli se, vraceli se zpět k diskusi v záchvatech smíchu a pili k tomu jeden šálek čaje za druhým. V noci jsem pak rozechvělý nadšením zapisoval text tohoto dílka a teprve daleko později jsem se dozvěděl, že i ona trávila noci navrhováním kostýmů pro naši operetu. Nešlo o víc než o hru, neměli jsme v úmyslu text inscenovat. Důkazem toho je, že jsem text uchovával po čtyřicet osm let, aniž bych ho jedinkrát někomu ukázal.

Je to tak, hra *O pavoučí princezně* (1958) byla napsána bez jakýchkoliv aspirací. Naopak na premiéře *Penelopy* jsem divákům rozdával leták, na kterém bylo vytištěno tohle:

V této surrealistické tragédii Leonory Carringtonové, která je spíše jakýmsi obřadem, jsou téměř všechna gesta, kterých používáme, čínskými, japonskými, tibetskými nebo středověkými magickými znaky. Pustili jsme se do hledání prastarých reprodukcí s gesty vzývajícími božstva nebo démony. (Nastavení prstů do pozice čtvrté mudry způsobilo během zkoušek, že jeden z herců upadl do transu.) Pokusili jsme se proměnit tělo každého z herců na archetyp, aby tak divák spatřil v jeho pohybu onu virulentní nereálnost reálného. Pokusili jsme se prorazit racionální bariéry, které paralyzují lidské tělo a omezují ho na deset, dvacet každodenních gest, abychom tak uvolnili prostor fantazii. Osvobodovat, a ne vynalézat! Na závěr tohoto poselství přepisujeme následující Jungův text: Musíme se umět otevřít možnosti, že se budeme sami psychicky odehrávat. Toto je pro nás skutečným uměním, z něhož obrovské davy lidí nic nechápou, poněvadž jejich vědomí neustále zasahuje, napomáhá, opravuje nebo odmítá a v jistém smyslu nikdy neponechává v klidu prostou existenci psychického procesu. Vědomí utváří velmi podnětné námitky a v podstatě naznačuje, že jen baží po tom, aby zastavilo spontánní činnost fantazie. Podaří-li se překonat počáteční potíže, okamžitě se navzdory tomu objeví kritika, která se snaží o interpretaci, klasifikaci, estetizaci nebo dehonestaci onoho odštěpku fantazie. Je nezbytné provádět meditační cvičení, fyzická i mentální, dokud křeč vědomí nezmizí, dokud nebude možné dát průběh našemu odehrávání se. Tímto se vytváří nový přístup, který je schopen akceptovat také iracionálně a nemyslitelně, neboť to je to, co se odehrává.

Kdyby dnes došlo k uvedení hry *O pavoučí princezně*, asi bych divákům nechal znovu rozdat tento Jungův text.

Osoby:

Albarik

Princ

Albarika

Teta Loreta

Kocour

Novinář

Marpa

Milarepa

Bankéř

Hrobník

Tarantule

kozáci, gangsteri, psi a pistolníci

O PAVOUČÍ PRINCEZNĚ

(odpudivá surreálná operetka pro dětské mutanty)

První jednání

(Působením nadpřirozených sil se zjeví starý král Albarik. Je opilý, v ruce má labev od šampusu, v druhé labev s meskalem. Na sobě má královskou korunu, královský plášť a dvě černá upíří křídla. Paprsek světla ozáří prince, který, celý v modrém, sedí na boupacím křesle.)

Albarik: *(K princí)* Když ty sníš, já se probouzím... A když se probudíš, umírám... Modrý princí, žalostný hrdino našich dní... Král dosud nezemřel v tvé truchlivé duši!

(Albarik začne lstivě obcházet dokola kolem Prince.)

Albarik: *(Zprvá a popjí.)* Protože jsi z mojí krve zase mě tu budeš mít.
Synáčku, já jsem tvůj táta
a mé ústa chtějí pít.
Jsou to všechno tajný trable,
víc ti o tom nesmím říkat,
dokud nezvíš, o co kráčí,
po světě se musím smýkat.
Doušek šampáňa
pak dva hlty mezkalu,
ty mě pěkně pálej v pajšlu,
dělaj ze mě obludu.
Život věčný já chci žít!
Královskou krev ti budu pít!

(Albarik se zakousne svými dlouhými špičáky do princeva krku a pije mu krev. Když ústa oddálí, je potřísněný od modré barvy.)

Albarik: Hmm, krev, modrá jak moře v očích tvé matky, modrá jak pravda, co na smrt zamrzla v ledu jejího srdce, modrá jako to tajemství, co skrývá ve svých útrobách...

(Princ se probudí a vykřikne. Albarik začíná pomalu mizet.)

Princ: Zmiz odsud, přelude! Jenom tě vidím a jde na mě dušnost! To ti nestačí, pít moji krev? A máti nechej na pokoji! Měj úctu k té svaté ženě! *(Král docela zmizí.)* Ty noční můry mě zabíjí! Jak jenom nesnáším tohleto vyhnanství! Ó jak je truchlivé ztratit svůj domov! Žili jsme v nádherných kukacích hodinách a já jsem každou hodinu zpíval jak slavíček...

(Zpívá.) Naše království, to byly nádherné kukačky.

Ach otec opilý, celé to království prošťuroval.

Propil se ke smrti uprostřed strašného mlčení.

Jak mohl vůbec být někdo tak bezcitný?

Neřestný, zhýralý viník a otec a král

dědictví probendil za flašku šampusu a za mezkal!

Můj život se v exilu rozpadá, teď

nezvládám už každou hodinu slavit běh času vpřed.

(Hledí na své náramkové hodinky.) Kuš, už je šest! Kuku!

Kuku! Kuku! To je neměnná povinnost! A teď přijde chvíle na partičku dámy s maminkou.

(Scéna se rozsvítí. Je zde terasa hotelu Guatemala-Schweiz. Pomalu vstupuje královna Albarika, princova matka. Na hlavě má sice korunu, ale oblečená je jako služebná, tlačí před sebou šachovnici na stolku s kolečky a zároveň pojídá mrkev. Na šachovnici místo černých a bílých kamenů stojí na jedné straně dvě řady ovocných plodů, na druhé straně dvě řady pečených kuřat.)

Princ: Vždy jsi tak přesná, když naše hra začíná!

Albarika: Proč na mě mrkáte? Co na mne mluvíte? Kdo vůbec jste? A co jako chcete? Uvědomte si, že já jsem počestná pokojská, že je mým úkolem hrát s vámi dámu, ale ne skončit s vámi v posteli...

Princ: Albariko, znovu jsi ztratila paměť, to nevíš, že jsem tvůj syn? Pokaždé je to horší!

Albarika: No právě proto jím tuhle mrkev!

Princ: Pokus se, vzpomeň si! Kdo to byl, kdo, když se v kolébce probudil, zapěl jak slavíček?

Albarika: Mý malý děťátko, miláček můj zlatej! Teďka si vzpomínám, ty jsi můj jediný syn! Jediný, jediný, jediný, jediný! A na tom trvám, že jediný!

Princ: Dost, matko! Nemusíš to opakovat tolikrát! To já vím, že jen já se z tvého lůna narodil!

Albarika: Vůbec mi to nevzpomínej! To byla strašná věc! Porodit znamená vykonat veliký objev! Jakási bytost, co vyklouzne z našich útrob, občany vysněný dědic a přitom věc tolik podivná, veliká, která nás úplně roztrhne! Přisahej, že nikdy nebudeš mít svatbu v kočáře! Přisahej, že nikdy žádnou ženu neoplodníš!

Princ: *(S nelibostí)* Tak přísahám... Po všechny dny našeho vyhnanství, přesně v šest večer, stále to samé blouznění! Možná, že bude líp, drahá matičko, když budeš dál chroupat mrkev, tím pádem přestaneš mluvit a budeš se soustředit na hraní!

Albarika: Drzej spratku, odkuds utek, napůl upír, napůl člověk!

Princ: Co to povídáš?

Albarika: Já jen tak špičkuju! Hraju to na tvoji hlavičku.

(Princ a Albarika začnou brát. On tabá ovocem, ona pečenými kuřaty. Princ tábne jablkem. Albarika pomalu tábne kuřetem a bere. Princ tábne brusku. Albarika mu bere nejen brusku, ale i pomeranč a ananas. Protože matčiny taby jsou nesmírně zdlobavé, Princ se nudí a začne si přebrávat jakousi melodii na trombón. Albarika si zacpává uši.)

Albarika: Přestaň! Když jsi byl dítě, tolik jsem chtěla, abys mi oznamoval kruté kroky času slavičím zpěvem! Jenže teď tvůj trombón zní, jako když kráva zabučí! Co je s tebou, můj milý ptáčku zpěváčku?

Princ: Jak můžeš být tak zapomnětlivá, matičko? Copak nevíš, že živoříme ve vyhnanství? Tohle nejsou kukací hodiny! Tady se všichni ptáci mění na pečený holuby!

(Princ znovu hraje na trombón. Albarika vztekle zakřičí, dá se do zpěvu a zlostně si u tobo podupuje. Princ nepřestává brát.)

Albarika: Je mi z tebe nanic, vůbec nedokážeš brát v potaz sen, jsi schopnej žít jenom v realitě!

(Zpívá.) Z hodiny na hodinu, ze sna do sna
život hoří jako dřevěný trám.
Pouhou iluzí je nám zimní žár!
Skutečnost, to je prachsprosté peklo!

(Mluví.) Proč já tady vůbec ztrácím čas? Musím ještě vytrít tisíc pokojů! Kdo jste? Proč tady pojidám tu mrkev? A neříkejte mi to, nechci si vzpomenout na nic! Co bylo, to bylo, taky se to pochčilo!

(Albarika odejde a odtlačí vozík s šachovnicí. Vejde teta Loreta, nese spoustu dokumentů, za ní kráčí její obrovský siamský kocour. Když teta uvidí královnu, ustrne, to samé i kocour. Albarika odejde. Teta a kocour si úlevně oddechnou.)

Teta: Uf, nepoznala nás! *(Ke kocourovi)* Dobře hlídej Lao-C' a dej vědět, kdyby se vracela!

Kocour: *(Staví se do pozice blídače.)* Mňauuu!

Princ: Copak se děje, odporná teto Loreto?

Teta: Bude to pohana pro celou rodinu! Náš rodokmen ukrýval tajemství! Přečetla jsem tenhle dokument a odhalila pravdu. Že je to ale pohana!

Princ: *(Roztržité)* Tajemství? Fakt, jo? To je dobrý! *(Hraje na trombón.)*

Teta: Přestaň foukat do toho bažanta! Měl bys vědět, že tvoje ztracená sestřička...

Princ: *(Přestane hrát, roztržité.)* Cože? Moje sestřička... ztracená...?

Teta: *(Křičí.)* Že tvoje ztracená sestřička není člověk!

Princ: *(Roztržité)* Jo? Moje sestřička není člověk?

Teta: Ne! Je to pavouk! Nějaká zavšivená tarantule! To je tedy ostuda!

Princ: *(Se zájmem)* Tarantule? Aha, no to je dobrej fór!

Teta: *(Padne před princem na kolena.)* Tenhle ten fór přivedl krále a mého bědného bratra až do hrobu! Na kolenou tě prosím, musíš tu princeznu najít a zabít ji!

Princ: Proč se mám dopouštět takových zločinů, ohavná Loreto?

Teta: Dobře víš, že jsem milenkou jednoho redaktora, no a ten mizernej chlápek chce všechno otisknout v bulvárních novinách. To bude strašlivá sprostota, jestli se plebs dozví, že máme pavouka v královské rodině!

Princ: Na královský rodině mně záleží tak leda veliký kulový!

Teta: *(Pláče.)* Kdyby to byla nějaká Japonka, no tak třeba, řekněme..., ale tarantule?

Princ: Loreto, šetři slzami! Já nemám nic proti pavoukům, až na to, že jsou mi odporný.

Teta: Tak dost, ty nechutnej flákači! Všechno to vypovím královně! Už tak tebou matka dost pohrdá. Krom toho, že musí uklízet v hotelu, aby měla čím zaplatit tvůj život v zahálce, co asi řekne, až pochopí, že jestlis i ty zdědil tu genetickou mutaci, namísto vnoučků jí dáš leda nějaký hmyzí obludy? Pošle tě do práce!

Princ: Mě a do práce? Jasně, chápu to! Vydám se hledat svou sestru, ale nejdřív bych chtěl vědět, jak je veliká...

Teta: Neješ jen cucák, ale i zbabělec! Padej a koukej ji voddělat!

Princ: *(Chvěje se.)* Pravda je taková, že trpím fobií z pavouků a v tomhle případě mám strach, že ona bude fakt strašně veliká!

(Kocour přejde k princovi a zpívá, aby ho povzbudil.)

Kocour: Pějme slávu, pějme slávu,
lupení a mrkvičky,
zapišeš se do análů!
Tarantuli jistě najdeš
v dole na cvičky!
Pak jí urveš všechny nožičky!

(Teta se přidá ke kocourovi a společně zpívají závěrečný refrén.)

Teta a kocour: Prápory, mrkvičky, lupení,
kupředu, kupředu, ať se tvůj osud naplní!

Princ: *(Naděšeně)* Kéž se mi otevře cesta! Půjdu a naplním svůj osud! Musím dát všanc ten svůj zbytečnej život! Dejte mi prostředek k hubení hmyzu!

(Teta a kocour předávají princovi dvě obrovské nádoby s insekticidem a k tomu zpívají refrén.)

Teta a kocour: Kupředu, ať se tvůj osud naplní!
Prápory, mrkvičky, lupení!

(Princ odchází a vleče s sebou obě nádoby. Teta a kocour ho zdraví a mávají vlajčkami.)

Teta a kocour: Pějme slávu, pějme slávu,
zapišeš se do análů!

(Vstoupí Albarika a hledí ven, směrem za princem. Teta a kocour se na ni pokrytecky usmívají.)

Albarika: Podomní prodavač snů! To je to, co mi nejvíc chybí! Jdu za ním! Dostala jsem spoustu tringeltů... Koupím si u něj sen, který potrvá po celý život! *(Odbíhá a křičí.)* Hej, počkej, mladíku!

(Jakmile Albarika odběhne, teta a kocour se přestanou usmívat a oba nasadí obavný, nenávislný výraz.)

Teta: Jestli se té hnusné babě paměť navrátí, budeme s ní mít jenom problémy! Pojď, Lao-C', bude líp, když jí budeme v patách!

(Teta a kocour odejdou. Novinář, zamaskovaný ve zdi se od zdi odloupne a jde směrem k publiku.)

Novinář: Zdi maj uši, no a to především, jsou-li v nich schováni mizerní pisálci. Teď už vím všecičko, mé milé děti.

(Zpívá.) Albarika hnali z jeho království,
když mu choť povila obří tarantuli.
Bolest potlačil a hezky v tichosti
propil vše své bohatství.
Ta hrůzná pavoučí princezna
a tohle známo je mi,
namísto srdce má
veliký diamant
závratné ceny.

(Mluví velmi rychle.) Ale pšššst, prozatím si uchovám tajemství téhle operety. Budu dále svádět tetu Loretu, bez círáků si ji vezmu za ženu, i když místo dětí na svět přijdou filčky,

blechy nebo štěnice. Stanu se nástupcem na trůnu... A jestli se mi to nezdaří, špínou je zaleju.

(Zpívá.) Prodám čistou pravdu
plátku, kde teď pracuju.
Říkám s chladnou hlavou
skandál z toho ukuju.

(Opona)

Druhé jednání

(Vyprahlé údolí, kde rostou čtyři keře, každý s květinou naboře. V pozadí tři miniaturní hory. Princ, Loreta a Lao-C' nesou nádoby s DDT, vystupují a sestupují po břebenech tří hor. V patách jim jde novinář, převlečený za bříh.)

Princ: Už šest měsíců hledáme tu tarantuli... a nedaří se nám ji najít.

Loreta: Šest měsíců, šest roků, celá staletí. Pěkněj podvod! Tahle cesta nikdy nekončí!

Kocour: Proklatý hory! Ty šutry mi derou nohy do krve.

Princ: Je to ale hloupej výlet, já už z toho nemůžu!

(Sestoupí ze třetí hory. Postaví na zem nádoby s DDT a začnou stavět stan. Teta a kocour si za stálého nářku lehnou ke spánku a obejmou se. Princ usedne na kámen a hořce pláče. Vstoupí Milarepa, sněžný muž, který sesbírá všechny čtyři květiny a s gustem je sní. Pak si krkne, usedne na ustrašeného prince a drbe se na břiše. Princ reaguje, vztekle ho odhodí daleko od sebe a brozí mu konví s DDT. Sněžný muž, napůl člověk a napůl opice, mu vysekne uctivou poklonu.)

Milarepa: Jen se prosím neobtěžujte, mladý pane, proti DDT jsem imunní. Dovolte mi vysvětlit bez dlouhého váhání, kdo že se před vámi uklání: Milarepa, to jsem já, ten s velkým nohama. Usedaje na pažitku, splet jsem si vás s kamenem, protože jsem dneska strašně unaven. Celý den se snažím proniknout do dolu plného květin a cviček, v němž žije stvoření, co má osm nožiček. Jenže mám to smůlu, vchod tam hlídá smečka divých psů.

Princ: Důl na cvičky, kde žije bytost, co má osmery nožičky! To je sestra má! Konečně stopa! Kde se ten důl rozkládá?

Milarepa: Až támhle za horou, která je mlhami pokrytá.

Princ: Zdali víš, jak je tarantule veliká?

Milarepa: Je menší nežli ta hora, ale je větší než slon.

Princ: Taková obrovská! No to je hotový Armagedon!

Milarepa: V hnízdě má tucet manžilků a když mouchy nejsou k do-
sažení, tak je sní na posezení.

Princ: Brrr! Už z toho mám pocuchaný nervy!

(Vstoupí Marpa, druhý sněžný muž, identický s prvním, až na to, že neumí mluvit, pouze mručí. Nese s sebou tašku, ze které vytáhne dvě činky. Přičapne si zády k publiku, a zatímco cvičí s činkami, defekuje hnědé tenisové míčky.)

Milarepa: Tohle je, pane, můj bratr Marpa. Neumí mluvit, a kudy chodí, kadí. Moc jsem se snažil, abych ho naučil čistotě, ale vše marný. Jediné po čem touží je stát se sportovcem.

(Marpa začne házet svoje tenisáky směrem k princovi a ten se jim s odporem vyhýbá.)

Princ: Nech toho! Taková páchnoucí sranda mě nebaví!

Milarepa: *(K Marpovi)* A dost! Buran seš nevychované! Proč místo toho, že chceš být sportovcem, nemáš nějaký vznešený cíl jako já?

Princ: *(Zlostně se očisťuje, k Milarepovi.)* A jaký je ten tvůj vznešený cíl?

Milarepa: Od nejtělejšího dětství jsem toužil vysedět smaragdové vejce, abych se mohl stát bažantem.

(Milarepa si čapne a snaží se snést vejce. Kvoká jako slepice. Vstoupí bankéř převlečený za švýcarského horala, který jódluje. Novinář, přestrojený za hříb, se sune k publiku.)

Novinář: Milé děti, tohle není švýcarský horal, tohle je přestrojený bankéř.

(Novinář vytáhne fotoaparát s bleskem a ustoupí do tmavého kouta.)

Bankéř: *(Zpívá.)* Já jsem horal toulavý,
hledám důl na diamanty
velké jako srdce,
co však září ještě více.
Vždyť já nechci modrý z nebe,
jenom trochu štěstíčka.

Princ: *(Mluví.)* Všichni bychom se chtěli dostat do toho temného dolu.

(Zpívá.) Jsou tam zlí psi, to je jisté,
ale jestli spojíme své síly,
můžeme je porazit.
Pojďme dveře rozrazit!

(Mluví k bankéři.) Já dám k dispozici DDT a vy tu tarantuli zabijete. Já to udělat nemůžu, je to moje sestra.

Bankéř: Dobře, souhlasím, slovo banké... chci říct, slovo chudého švýcarského horala.

Milarepa: Tebe, princi, čeká sestra, vás, horale, diamanty a nás, zdvořilé sněžné muže, květiny. Ale ještě před odchodem mi musíte pomoci se stavbou bažantího hnízda.

Bankéř: Jaké hnízdo, jací bažanti? Mě teď táhnou jen diamanty!

Milarepa: *(K bankéři)* Egoisto! *(K Marpovi)* Postavíme krásné hnízdo, můj bratříčku poseroutko!

(Oba dva sněžní muži zpívají onomatopoickou píseň a přitom rozmontovávají princův stan. Odvrlečou na okraj scény tetu a kocoura, kteří nadále tvrdě spí v objetí, stočí plátno stanu a vytvoří z něj na zemi krub, který vylepší tím, že strhají oděv z horala-bankéře. Ten zůstane pouze ve fraku a s cylindrem na blavě.)

Milarepa a Marpa: Kan pata kan

jam jam!

Jó, jó, jó,

tú, tú, tú,

nó, nó, nó,

glu, glu, glů!

Kan pata kan

jantí, jantí.

Vejce bažantí!

(Milarepa si sedne do hnízda a snese smaragdové vejce. Šťastně kdáká. Z bankéřova cylindru začne létat obňostroj. Bankéř omdlívá. Marpa defekuje kávové zbarvené tenisáky na bankéře. Dojatý Milarepa vezme své vejce, otevře ho a za láskyplných vzdechů poslouchá hudbu, která se z něj line jako z brací skříňky. Vstoupí skupina kozáků. Spodní část jejich oděvu tvoří koně ze starých bader a lepenky. Krouží a napodobují koňský cval, rozbíjejí komínky bílých talířů a přitom zpívají.)

Kozáci: *(Zpěv chóru)* Čiry bara banský
čiry bara banský
čo roš esvá.
Kara bara banský
kara bara banský
deboš karafá!

Ataman: *(Mluví.)* Chceme-li vstoupit do dolu čiri bara minsky, musíme pospíchat, princí. Jinak cvičky ukořistí kara bara banský amíci.

Kozáci: *(Zpěv chóru)* Pospěšme si, pospěšme
jinak tihle amíci,
jinak tihle amíci
čiri pata pata pam
cvičky vyrvou nám
z rukou, z rukou, z rukou.

(Princ probudí bankéře kopancem, dalšími dvěma tetu a kocoura. Nasedne Milarepovi na záda.)

Princ: Teď máme celou armádu! A žádněj hlídací pes nás nezastaví! Bankéři, čekají tě diamanty! Loretu a Lao-C' odpočinek! Kozáci tam najdou pohodlné cvičky! Marpa a Milarepa chutné květiny! A já získám život té tarantule!

Všichni: *(Triumfálně zpívají.)* Teď jsme jedna armáda!
Žádný pes nás nezastaví!
A než vzejde nový den,
do té krypty proniknem!

(Pod princovým vedením všichni odběhnou za zpěvu: Vzbůru do dolu! Vzbůru do dolu!)

(Opona)

Třetí jednání

(Vstup do důlní stoly. Naprostá tma. Štěkání, které zesiluje. Postupně se rozjasňuje. Je vidět smečku na pobled agresivních psů, kteří žerou obrovské hlávky salátu. Vejde princ, za ním jde bankéř, teta a kocour, dva sněžní muži a skupina kozáků na koních.)

Princ: Moji věrní kozáci, jak vidíte, ti psi žerou salát, jsou to vegetariáni. V klidu na ně zaútočte, lidské maso jim určitě nevoní!

Kozáci: Juchů!

(Kozáci se vrhnou proti psům. Probíhá tvrdý boj. Psi vítězí a žerou kozáky. Je vidět ruské holínky, které čoubají ze psích tlam. Zděšený kocour se schoulí tetě do náruče a ta ho houpe, jako by byl nemluvnětem. Bankéř si utírá pot z čela.)

Bankéř: Já se asi počurám strachy. S vaším dovolením...

(Bankéř močí na pět metrů daleko. Vedle něj Marpa defekuje bromadu kávových tenisáků. Milarepa ustrne v jógové pozici.)

Princ: *(Zpívá.)* Nebojte se, drazí druzi,
ti psi jsou už sytí.
Ruské maso, to je tuhé,
velmi špatně stravitelné.
Brzy usnou,
a jen co začnou chrápat,
můžeme se dovnitř vlámat.

(Psi upadají do spánku a zpívají jakousi podivnou mešní píseň.)

Psi: Panzarum repletorum
cornorum sovietorum
rusus non tolit usum
argumentum baculinum
canis credo pan absurdum
per saecula saeculorum
amen.

(Psi začnou chrápat. Někdo zevnitř dolu začne vyhazovat květiny. Milarepa a Marpa se na ně vrhnou a začnou je lačně požírat. Olizují si prsty a chtějí proniknout do dolu. Princ a bankéř se je snaží bezvýsledně zadržet, leč sněžní muži je odstrčí a vstoupí do dolu. Ozvou

se zvuky přežvykování, cucání a kloktání. Řev obou sněžných mužů. Ticho. Teta a kocour omdlí. Princ a bankéř se obejmou, třesou se a nedokážou se ovládnout.)

Bankéř: *(Dává princovi přednost.)* Naše chvíle je tady, princ. Psi usnuli, vchod je volný. Tedy až po vás...

(Princ se osmělí, třese se ještě víc a přiblíží se ke vchodu. Zastaví se.)

Princ: Je tam moc tma. Jsem krátkozraký a vy, bankéři, máte zrak dobře vyvinutý, když musíte počítat tolik peněz, vy vidíte líp než já. *(Uvolní mu místo.)* Až po vás...

Bankéř: *(Rovněž se třese.)* Rád bych vám vyhověl, leč podle prastaré tradice je to princ, kdo má vždy tu čest vcházet jako první. Královská rodina je na vás hrdá, výsosti.

Princ: Nevíme, kdo tam je v tom dole společně s mojí sestrou. Nikdo nám tady nebyl představen. Zahraju na trombón, možná, že sestra sama vyjde ven.

(Princ vytáhne trombón zpoza skaliska, foukne a vydá jediný, dlouhý tón.)

Bankéř: *(Rozčileně)* Debile, víš, cos to udělal?!

(Z dolu začne něco vycházet. Princ a bankéř utíkají, aby se ukryli za tetu a kocoura v mdlobách. Z dolu vystoupí pobřežní průvod. V čele černě oblečený brobník nese velký květinový věnec. Za ním jdou dva kněží, kteří vlečou podstavec na kolečkách, na němž je umístěna malinká rakev dlouhá třicet centimetrů. Následuje pompézní průvod složený ze čtyř bezútešně plačících jeptišek, které v rukou nesou jídelní nože a vidličky. Princ znovu nabude odvaby, stoupne si před brobníka a průvod zastaví.)

Princ: Halt, tohle je hraniční přechod! Chcete-li projít, musíte říct, co jdete zakopat!

Hrobník: Pohřbíváme biskupa, který sestoupil z Olympské hory, protože chtěl vymítat ďábla z pavouka. S přemírou úsilí pronikl dolů, převlečen za bílou myš. Tarantule ale není dnešní a navzdory jeho obezřetnosti ho chytila do svých sítí.

Princ: Proč je ta rakev tak maličká? Biskupové bývají tak šřavnatí, že se nám o tom ani nezdá. Proč by ho nesežrala úplně?

Hrobník: Sežrala tělo, kosti a kůži... pohřbíváme jenom jeho klobouček.

(Průvod pomalu odchází, princ se začne znovu trást.)

Princ: Já tam dovnitř nechci!

(Vnitřek dolu se rozsvítí. Je slyšet vycházet zpěv čtyř ženských hlasů.)

Čtyřhlas: Jak pečeť mě k srdci přitiskni, protože láska se smrti tvrdostí podobá. Spala jsem, leč srdce bdělo a čekalo, až ho hlas bratra ze tmy zavolá.

(Princ a bankéř jsou hypnotizováni zpěvem a kráčí ke vchodu. Z dolu vyletí kusy pavoučí sítě a obtočí je. Objeví se mizera novinář, tentokrát převlečený za botdog. Za ním kráčí čtyři gangsteři se samopaly. Novinář udělá fotku s bleskem, princ a bankéř se probudí z hypnózy. Zakřičí: „Pomoc!“ , ale jsou nezadržitelně vlečeni do nitra hlubiny. Také teta a kocour se díky blesku probouzí.)

Kocour: Zakazuji vám, abyste fotografoval moje noční můry!

Loreta: Zakazuju ti, abys mě fotil bez mejkapu!

Novinář: Fotil jsem pouze prince, má drahá Loreto. Mé snímky dokazují jeho slabomyslnost. Tady si vylezl na sněžného muže, tady se nechává zpěvem své sestry omámit...

Loreto: No to je hanba pro celou rodinu! Jeden je zbabělec, druhá má pavoučí podobu...

(Objeví se královna Albarika s rozčuchaným účesem. Je šilená. Nese rám a v něm zavřené okno.)

Albarika: *(Zpřevá.)* Šest dní, šest měsíců, šest let.

A syn se nevrací. No to je zklamání!

A tak si otevřu okénko a hned uvidím, zda se mi nevrací zpět.

(Královna otevře přenosné okno a vyblíží ven.)

Albarika: Na přivítání mu musím vystrojit hostinu. *(Mluví velice rychle.)* Květák pančovaný chřestem, kuřata zalévaná čokoládou, havraní paštikou plněné sardinky, duhový sulc, pomlázková vejce s telecím masíčkem, dortík z dikobrazích vnitřností a vlašťovky dušené v kondenzovaném mléce...

Novinář: *(K tetě)* Jediný, kdo prince může zachránit, jsem já se svými gangstery! Jestli se za mě, milá Loreto, provdáš, svěříš mi diamantové srdce a stanu se následníkem na královském trůnu, dám zabít pavoučí samici. Jestli ne..., prodám celou tu podivuhodnou, leč pravdivou historku novinám, ve kterých pracuji.

(Kocour agresivně frká a ježí chlupy.)

Loreta: Buď hodný, Lao-C'!

(Teta vytáhne zpoza skaliska klobouk ozdobený bílými květy a nasadí si jej. Vydá oblušující výkřik.)

Loreta: ANÓ!

Novinář: *(Ke gangsterům)* Do útoku!

(Gangsteři vstoupí do dolu a střílejí ze samopalů. Hlídací psi se probudí a zvědavě poštekávají, nevěda co dělat. Novinář vyklouzne ze svého přestrojení. Teta se vrhne na novináře a sevře ho v náručí.)

Loreta: Pro tebe je tady království a diamant! A pro mě polibek, na který čekám už staletí!

Novinář: Jestli mě posadíš na trůn, tak tady máš polibek!

(Loreta se vrhne na novináře a nekonečně dlouze a za doprovodu emotivních zvuků ho líbá na ústa tak vášnivě, že oba procházejí po celém jevišti, točí se tam a zpátky po podlaze a zmítají sebou. Hlídací psi je obklopi, sledují a vzrušeně poštekávají. Skončí zvuk intenzivního polibku. Psi odcházejí, a odhalí tak Loretu, která celá šťastná nese na zádech novináře.)

Psi: *(Zpívají.)* Vezmou se a budou šťastně žít,
deset tisíc křepelek mu musí porodit.
A to říká náš psi klan.
Deset tisíc křepelek, deset tisíc postýlek.

Novinář: *(K psům)* Jen co ze mě bude král,
tento zákon já vydám:
dejte pejskům každý den
rajče, salát, kedluben!

Psi: Rajče, salát, kedluben,
už jsi naším pánem!

Loreta: Chvilé pravdy nastala!
Vykuchnem ji bez milosti!
Vzhůru za jeho výsostí!

(Loreta se i s novinářem na zádech snaží vstoupit do jeskyně, psi jdou za ní. Kocour rozpaží a zabradí jim cestu.)

Kocour: Pro tarantuli jste jenom krmí,
spoustou krve, spoustou kostí,
jemine, krutá smrt vás nemine...

Loreta: Lao-C', nenechej se ošálit
a lži si do hlavy nasadit.
Tady zůstaň, čekej a buď ticho
tarantuli rozříznem břicho!

(Teta i s novinářem vstoupí do dolu, psi jim jsou v patách. Královna Albarika jde za nimi a bez ustání probírá jednotlivé chody hostiny.)

Albarika: Skořicová zmrzlina zdobená česnekovou polevou, pštroší bifek s křupavými cvrčky, sloní chobot s růžovými cibulkami, meloun polévaný kopřivovou trestí, kachna restovaná na jehněčím trusu...

(Královna zmizí v dole. Kocour se stočí do klubíčka.)

Kocour: Strachy se třepu,
a tak to zakrývám
tím, že tu předu...

(Lao-C' velmi blučně přede.)

(Opona)

Čtvrté jednání

(Pavoučí jeskyně je bludištěm vytvořeným ze sítí, ve kterých visí obrovské mouchy, američtí turisté a jeden broch. Z různých stran vcházejí pistolníci, jsou vystrašení, pátravě se rozblížíjí, v rukou mají samopaly. Ve středu scény se setkají.)

1. pistolník: Tohle je labyrint...

2. pistolník: ... bez začátku, bez konce.

3. pistolník: Nebyli jsme dost mazaní,
naš osud je zpečetěn!

4. pistolník: Není možné ji tu najít,
to bychom si ji museli vymyslet!

Čtyři pistolníci: Vytvořit, vysnit, vymyslet!
Naše oči nám tu nejsou k ničemu!
Nasaďme si brýle!

(Pistolníci si nasadí černé sluneční brýle. Zatímco zpívají, vstoupí novinář převlečený za mouchu, bankéř, Loreta a psi. Všichni si nasaďdí na oči černé brýle. Za nimi jde Albarika, která dál vyjmenovává své extravagantní pokrmy a nepřidává se ke sboru.)

Čtyři pistolníci: Jsi proměnlivým středem
tohoto šíleného labyrintu,
v kterém tě potmě hledáme
na stovkách průsvitných pěšinek.

Albarika: Závitky z kanárčích jazýčků, jelito s rýžovým džemem,
karamelizované ústřice na smažených hranolkách...

Čtyři pistolníci: Kdo dá všanc dosti sil,
spousty důvtipu a také píce,
aby tak účinně ve snu ji zřel,
že se zpřítomní ta divá tarantule?

(Polotma. Je vidět stín obrovského pavouka. Všichni zůstanou bez hnutí. Je slyšet ženský čtyřhlas, tarantulí zpěv.)

Tarantule: Střed dávám mrtvému světu,
sama jsem chlupatým pohárem jedu,
vždy prázdným a stále plným,
včera, zítra, dnes tu stojím.

(Všichni zůstávají nadále bez pohybu, strnulí v naprosté brůze. Jen Albarika šeptá vysokým, slabým bláskem.)

Albarika: Zaječima očima plněné baklažány! Kašička z hedvábných housenek!

Tarantule: Po všechny noci jsem ve svém loži hledala toho, který by mou duši miloval, jenže jsem nikoho nenašla. Duj, větře severu, opři se do mého těla, aby se jeho vůně šířila. Kéž by čich mého miláčka přivedl až k mojí zahrádce...

(Pronikavý zvuk barfy. Vstoupí modrý princ, drží barfu s býčí hlavou.)

Princ: *(Zpívá.)* Máš hlad a máš žízeň,
vzad tvé oči hledí.
Na tvých údech kosmatých
osudové krůpěje se chvějí,
léčivého medu, smrtícího medu
delikátní, voňavé a lepkavé,
chlípné sliny jedu.

(Gangsteři, novinář, Loreta, bankéř a psi jsou dojatí.)

Bankéř: To je princ! Tak do něj! Pal!

Čtyři pistolníci: Do útoku! Do boje!

(Zatímco pistolníci freneticky pálí po princí, Albarika blasitě deklamuje.)

Albarika: Tortilla z pinpongových míčků! Delfin dušený ve šťávě
z ovádů! Pikantní brambory zalité zmrzlinou ze sýra a špenátu!
Roastbeef na podloží z opilých hlemýžďů!

(Navzdory tomu, že jej zasáhlo mnoho střel, princ nic najevo nedává. Prstem ukazuje díry od kulek.)

Princ: Jedna kulka, druhá kulka, mnoho kulek. Zemřel jsem, ale zároveň jsem se i probudil. Žil jsem prázdným životem, dokud jsem si myslil, že jsem člověkem. Díky vám jsem pochopil, že jsem nesmrtelným upírem, a víc nemáte nade mnou už žádnou moc. Ode dneška jsem to já, kdo bude pít vaši krev.

(Na princových zádech se objeví dvě obrovská černá křídla. Jeho nepřátelé se chytají jeden drubého, třesou se jako sulc a snaží se najít

úkryt ve tmavém zákoutí. Princ ukazuje dlouhé tesáky a hraje na barfu s býčí blavou. Začne recitovat. Zatímco jeho slova plynou, objeví se obrovská tarantule. Tvoří ji těla čtyř žen. Jsou přikryty blavou a chlupatým tělem, vidět je pouze osm nobou, oděných do provokativních síťových punčoch a rudých loďiček na vysokém podpatku.)

Princ: Probuzený nyní a probuzený ve snu, navzdýcky dvojdomý a jeden jediný. Jsem z tohoto světa i ze světa v zrcadle. Jitro? Co já o něm vím? Světlo, co hledá, světlo, co zabíjí. Hlasy dne mě zraňují. Bez pokožky kráčím v krvi své, mou kůži tma noci je.

(Princ přejde k tarantuli.)

Princ: *(Zpřeva.)* Temný květe podzemí,
stíne vprostřed této noci.
Pro slunce jsi ropucha.
Pro mne jemná, diskrétní.
Mezi množstvím všech tvých paží
pokoj najdu, nevěsto má s utajenou tváří.

(Tarantule stojí před princem. Kromě něj se všichni třesou, tisknou se k sobě a pláčou strachy. Pouze šílená Albarika nadále přeřikává svá jídla.)

Albarika: Býčí ohánka s jablečnými pusinkami a kaviárem...

Tarantule: *(Čtyřblasně zpřeva.)* Po nocích mé lásky černé jsou,
ty jsi ale dokázal zjitřit mou touhu,
přístup blíží, třebaže v modrém rouchu.
V mém náruči zmodráš víc
než výboje letních blýskavic.
Ve tmě pak poznáš mou míru.
Přístup blíží, bratříčku ze safiru!

(Princ a tarantule se k sobě přibližují a vášnivě na sebe hledí.)

Albarika: Vepřové nožičky zalité červeným sýrem a teplým mozečkem!

Princ: *(K tarantuli)* Hle, jak jsi sličná, sestřičko má. Z tvých retů kane med jak z pláství, mléko a strdí v tvých ústech je. Tvá láska opojení větší nežli víno slibuje.

(Princ a tarantule se vášnivě líbají. Albarika křičí.)

Albarika: Polívčička z létající želvy s františkánskými bramborami!

Tarantule: Z tvých polibků jsem ti, bráško, dostala úplně hlad. Dám si mouchu, dovolíš?

(Tarantule se sune k novináři převlečenému za mouchu. Ten se v děsu z převleku rychle vysvolékne a bodí kostým Lorety. Ta bleskově převleče za mouchu bankéře. Převlek putuje od jednoho k druhému, přes všechny gangstery a psy, až do něj navlečou Albariku. Bláznivá královna v kostýmu zůstane, dál recituje své recepty a jde směrem k tarantuli. Psi vyjí jak na smrt.)

Albarika: Půl kila bílé mouky, půl kila černé mouky. Jestliže užiješ žlutých trav, pak musíš užít i rudých trav, k chuťové úpravě jelení pečeně.

(Zpřeva.) Šest dní, šest měsíců a šest let

syn se mi nevrací. Ach jaké zklamání!

Kdypak ho ještě zastihnu,

aby přišel okusit mou královskou hostinu?

Tarantule: Ubohá královno, pojď ke mně!

(Tarantule královnu uchopí, a zatímco jí saje krev, něžně k ní promlouvá.)

Tarantule: Utiš se... Zklidni se... Nechej se vycucat... Aby se tvoje krev mohla smíchat s mojí... Tam v každé kapičce nalezněš svého synáčka, prince-skřivánka... Ta tvoje rudá šťávička mi ale dodává elánu! Až vnikne do mojí zahrádky, budeš ty vínem naší pohádky...

(Neživé tělo Albariky mizí, až se zcela promění v růžový obláček. Princ tleská.)

Princ: Výborně! Výborně! Udělalas ze mě sirotka, sestro má. A tím se řeší i naše právní problémy. Třebaže se to nezdá logické, od teď už mohu být tvým manželem!

(Princ a tarantule se znovu líbají.)

Loreta: Nemůžu popřít, že ten jejich polibek má v sobě něco hluboce romantického...

Novinář: Mlč, ty krávo, romantického jak nahnědo nabarvený tenisáky! Tou pusou, co si dávaj, si jenom masírujou rty. Aby nám pak mohli vysát všechnu krev!

(Princ a tarantule se přestanou líbat.)

Princ: Začnem slavit svou svatbu!

Tarantule: Dobře, ale předtím...

(Tarantule postupuje proti skupině nepřátel, ti se snaží utéct, ale zaplétají se do sítě. Vyděšeně se znovu semknou do jednoho boufu.)

Tarantule: Ven odsud, sebranko zachtivá,
nebo z vás v mžiku zůstane odpadků hromádka.

Muší krev je sladkým nektarem,
vy máte v žilách jen břechku jedu.

Ven! Táhněte, bez květin, bez diamantů!

Žít život bez chuti, bez vůně, bez zápachu!

(Ponoření do smutku, gangsteři, psi, Loreta, novinář a bankéř pomalu odcházejí.)

Novinář: *(Zpřevá.)* Ach na celý život
já chudák se uvázal
k té škaredé tetě,
úplně jsem ztroskotal!

Tarantule: Za hloupost jsi vyhoštěn!

Loreta: Ó jaká jen ostuda
pro tu moji rodinu,
teďka dají do tisku
zoofilní novinu!

Tarantule: Dej si odjezd, ty i tvoje závist!

Bankéř: To je bankrot, teď
patřím mezi žebráky,
pojídat budu ve tmě
jen a jenom filky!

Tarantule: Zloději! Proklínám tě na věky!

(Pistolníci se na všech čtyřech zamíchají mezi psy a spolu s nimi štěkají.)

Tarantule: Hnůj jsme vykydali!
Teď přistupme s elegancí
k svatebním obřadům!
Nechť vjede dvojí nebeský trůn!

(Do středu scény najíždí veliký, dvojitý trůn. Z jedné strany je daleko širší než z druhé a tarantule si sedne na širší stranu.)

Tarantule: Abys už nikdy nepocítil chlad,
pojď mezi moje packy, bráško.

(Princ si vyleze na trůn a uloží se tarantuli mezi nohy. Začne plakat jako malé děčko.)

Tarantule: Nejsi šťastný, drahý můj? Pročpak pláčeš?

Princ: Jsem šťastný, proto pláču. Tohle teplo, co mě obepíná, to mi připomnělo všechen chlad, který duše má v exilu zakusila. A když otec náš propadl alkoholu, dal do zástavy hodiny, ve kterých jsme bydlili. Žil jsem potom bez lásky, bloudil jsem po Guatemala-Schweizu, nebyl jsem už žádný slavíček, jen pták z olova.

(Zpřevá.) Hodinu za hodinou
zpívám svůj žal,
vzdálený slavíčku,
dřevěný domečku,
velikananášský hodiny
mý navždy ztracený otčiny...

Tarantule: Bratříčku, nevzlykej,
hleď, dárek ode mě.

(Zajedou stěny bludiště z pavučin a objeví se gigantické kukadčky. Princ tleská a nadšeně zpřevá.)

Princ: Ó naše skutečná otčina,
královský domeček ze dřeva,
z kterého jsem každou hodinu hlásíval.
Jaký to nádherný svatební dar!

(Z kukacích bodin vystoupí biskup-trpaslík. Začne prince a tarantuli oddávat.)

Biskup: Ohně a požáry, namísto žehnání
přicházím, abych vás odpáral, nikoli oddával.
Rci: sežeru si tě, namísto: беру si tě.

Tarantule: *(K princí)* Sežeru si tě.

Biskup: Bude to levota, namísto: на збытек живота.

Princ: (*K tarantuli*) Bude to levota.

Biskup: Spojuji vaši žravost a doteky kůže, místo abych vás prohlásil za ženu a muže.

(*Tarantule a princ se líbají. Tarantule poskakuje radostí.*)

Tarantule: Jdeme jíst, jdeme pít, jdeme se pobavit!

(*Tarantule si sedne na trůn. Princ zaujme místo v hodinách. Přijíždějí stoly pokryté všemi druhy dortů a zákusků. Vběhne několik skupin baletek v tutu sukénkách a tančí úryvek z Labutího jezera společně s tanečníky v kostýmech starosvětských rabinů. Snášejí se dešť tanečních cviček. Tarantule sestoupí z trůnu, vyskočí mezi dorty na stůl s pobožením a volá prince.*)

Tarantule: Pojď ke mně, bratříčku. Svatební noc začíná...

(*Princ vyleze na stůl a fascinovaně jde za ní. Tarantule rozevře všechny nohy a princ do ní kompletně vklouzne. Tělo tarantule se zevnitř rozzáří. V jejím nyní průhledném těle je vidět obrovský diamant. Všechna ostatní světla pobasnou. Uvnitř diamantu je rozeznatelná blava modrého prince. Diamant pulzuje jako srdce. Princ a tarantule zpívají.*)

Tarantule: Na této hvězdě teď spočine těleso z hlubiny nebeské.

Princ: Oslavuj čas, tancuj, kam oko dohlédne, žil jsem v tvé krvi od doby předvěké.

Tarantule: Já byla víno a ty jsi byl tělem.

Princ: Já jsem byl formou, tys byla větrem.

Tarantule: Byla jsem ženou, dal jsi mi jméno „hřích“.

Princ: Byl jsem muž a shořel jsem v tobě jak vích.

(*Tarantule a princ přestanou zpívat. Poklidnými, něžnými blasy rozmlouvají.*)

Tarantule: Noc bývá skeletem světla. Beze mě nemůžeš být. Miluj mne, jsem tvoje duše.

Princ: Pochopil jsem tvoji odvěkou záhadu halenou temnotou. Bylas mým strachem. Konečně tě umím milovat, sestřičko-pavouku, pavouku-matko, pavouku-hrobe, pavouku-živote.

(*Tarantule zpívá, zatímco na jejích zádech se objevují dvě velká bílá křídla.*)

Tarantule: Jak pečeť mě k srdci přitiskni, protože láska se smrti tvrdostí podobá.

(*Opona*)

KONEC